

בש"פ 5019/19 - לורי שם טוב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5019/19
בש"פ 5633/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

העוררת: לורי שם טוב

נגד

המשיבת: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המוחזוי בתל אביב-יפו
בבע"ח 30563 מיום 5.6.2019 שנייתה על
ידי כב' השופט אברהם הימן וערר על ההחלטה בית
המשפט המוחזוי בתל אביב-יפו במ"ת 14280-04-17
מיום 29.8.2019 שנייתה על ידי כב' השופט אברהם
הימן

תאריך הישיבה: י"ח באלוול התשע"ט (18.09.19)

בשם העוררת:
בעצמה
עו"ד נגה בן סידי
בשם המשיבת:

ההחלטה

לפני שני עררים על החלטות בית המשפט המוחזוי בתל אביב-יפו (כבוד השופט א' הימן) בעניינה של העוררת.
הדיון בשני העררים נשמע במאוחד.

ענינו של בש"פ 5019/19 הוא בהחלטה מיום 5.6.2019 בע"ח 30563, בגדירה התקבלה בקשה
המשיבת להtenantית מסירת DISKIM מסוימים מחומר החוקירה לידי העוררת בהפקת Urboot. ענינו של בש"פ 5633/19
הוא בהחלטה מיום 29.8.2019 במ"ת 14280-04-17, בגדירה נדחתה בקשה העוררת, הנתוña במעצר בית, להוראות

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

על ביטול התנאים המגבילים.

רקע

1. נגד העוררת הוגש כתוב אישום המיחס לה – יחד עם שני נאשמים נוספים – שורה ארוכה של עבירות שכונו נגד גורמי רזואה וגורמים ממערכת אכיפת החוק והמשפט, שהיו מעורבים בסכסוכי משמרות ילדים. על פי הנטען, הפעילו הנאשמים מערך שלatri-internt, ובין היתר, ביצעו עבירות של פגעה בפרטיות, לשון הרע, פרסומיים מזיקים ביחס לקטינים, פרסום פרוטוקול דין שהתנהל בדლתיים סגורות שלא בראשות בית המשפט ופרסום פרטי נפגעי עבירות מין (ת"פ (מחוזי-ת"א) 14615-04-17); להלן: התיק העיקרי).

2. ביום 2.5.2019 הורה בית משפט זה על שחרור העוררת, שהיתה נתונה במעצר מאחרי סוג ובריח מאז יומם 27.2.2017, למעצר בית בתנאים מגבילים (החלטת השופט ע' גروسקובף בש"פ 2847/19). בהחלטה נקבע כי על העוררת לשחות במעצר בית מלא, ללא פיקוח, במשך כל שעות היום והלילה; נאסרה עליה הגישה לרשת האינטרנט במקום מגורם הבית; הותרו לה חלונות התאזרחות עד ל-4 שעות ביום בלבד מפקח שאושר על ידי בית המשפט; נאסר עליה כל שימוש ברשות האינטרנט למעט חיפוש במගרים משפטיים מקוונים באישור מראש של המשיבה או של בית המשפט או באמצעות עורך דינה או מפקח שיאשר על ידי בית המשפט לעניין זה; נאסר עליה להעלות מידע לרשות האינטרנט; ניתן צו פיקוח למשך שישה חודשים (שבהמשך בוטל בהחלטת בית משפט זה מיום 2.9.2019); נקבע כי על העוררת לחתום על התcheinבות עצמית בסך של 50,000 ש"ח; ונקבעו ערבות צד י' והפקדת פיקדון בסך של 10,000 ש"ח.

בש"פ 5633/19

3. בהחלטה מושא ערע זה, נקבע בית המשפט המחויז כי העוררת לא הביאה כל נתונים ביחס למקום העבודה המוכן לקבללה, וכי אם היה עשו כן היה בוחן את הבקשה בחוב. עוד נקבע כי מגבלת היציאה בפיקוח במשך 4 שעות מדי יום, כשהמועד נתון לבחירתה, היא מגבלת קלה ביותר; כי אין ממש בעוניה כי הדבר מקשה עליה למצוא עבודה; כי הגבלת גישות העוררת לרשות האינטרנט היא ממוחות העניין; וכי יש מקום לקבל את עמדת שירות המבחן ביחס למיסוכנות העוררת, אך זו מתנגדת לכך.

4. לטענת העוררת החודשים שחלופו מאז שוחררה למעצר בית, מבלי שהפירה את תנאיו, איינו את המיסוכנות המיויחסת לה וכן גם הזמן הרב שהחלף מאז ביצוע העבירות המיויחסות לה. לטענה, התנאים המגבילים מונעים את שיקומה ואת פרנסתה וזאת שעה שהיא מצויה בפשיטת רגל. כמו כן עמדה העוררת על כך ששני הנאשמים האחרים שהופיעו לדין יחד עמה משוחררים ללא כל הגבלות. לפיכך ביקשה להורות על ביטול התנאים המגבילים כולם. בדיון שהתקיים בפני ערע זה הוסיפה העוררת כי היא מסרבת לעריכת תסקير מבחן בעניינה משום שירות המבחן מחייב בדעה קדומה לגביה.

5. המשיבה התנגדה לביקשה. לעומת זאת, התנאים המגבילים שהוטלו על העוררת הם מינימליים והזמן שהחלף מאז

23.5.2019 ההחלטה על שחרור העוררת לមיער בית אינו מספיק כבסיס לקבלת הערר. המשיבה הדגישה כי ביום דחפה בית משפט זה (בש"פ 3268/19, השופט א' שטיין) את בקשת העוררת לאפשר לה גישה לאתרי אינטרנט שונים בקבעו כי הגבלה שהוטלה עליה סבירה ואין סיבה לשנותה, לנוכח הצורך לאין את מסוכנותה. כן טענה המשיבה כי חסיבות המגבלה על הנגישות לרשות האינטרנט נגזרת מהחשיבות של עוררת; כי האתර שלה מושך להיות פעיל ולהולות תכנים עדכניים לרשות האינטרנט; כי החלטת בית המשפט המחויז אינו סותמת את הגוף על הבקשה אלא מתייחסה אותה באינדיקציה לגבי שינוי מידת מסוכנותה, אולם העוררת מסרבת לשתף פעולה עם שירות המבחן; כי התנאים המגבילים בעניינים של הנאים האחרים בכתב האישום הוסרו מעת לעת, לאור התערבותות שירות המבחן בענייניהם; וכי אין כל שינוי נסיבות בעניינה של העוררת.

6. לאחר שעינתי בבקשתה, על נספחה, לרבות המסמכים שהגישה העוררת לתיק בית המשפט לאחר הדיון, והאזנתי לטיעוני הצדדים בדיון לפניי, הגיעו לכל מסקנה כי דין ערך זה להידוחות.

מקובלת עלי העמדה כי התנאים המגבילים שהוטלו על העוררת אינם מן המכבים. העובדה כי היא יכולה לצאת בפיקוח ממשך ארבע שעות מידי יום, במועדים הנתונים לבחירתה, מאפשרת לה לקדם את/amazing בחיפוש העבודה. מעבר לכך, הרי שאין בחלוף הזמן מאז ניתנה ההחלטה על שחרורה של העוררת למערר בית, במא依 שנה זו, כדי להוות נסיבה המצדיקה הסרת כל התנאים. בזכות אלה, סיורובה של העוררת למסקרים בבחון בעניינה על מנת לקדם את בקשתה להסרת התנאים המגבילים עומד בעוכריה. בכך שונה עניינה מעניינים של שני הנאים הנוספים, שהועמדו לדין יחד עימה, שכן כעולה מדברי המשיבה, השניים אכן שוחררו מתנאים מגבילים, אולם הדבר נעשה לאחר שהתקבלו תסקרים בעניינם.

יתרה מכך, הגבלת הנגישות לרשות האינטרנט, מובנת ואף נחוצה בעניינה של העוררת, על רקע העבריות המיוחסות לה בכתב האישום, חומרתן, מספרן הרב, והעובדה כי על פי הנطען בוצעו על פני מספר שנים. מכלול נסיבות אלו אינם מאפשר קבלת הערר.

יחד עם זאת, יש להזכיר כי בית המשפט המחויז ציין בהחלטתו כי הוא נכון לשאול בחיבור את בקשות העוררת, ככל שיתאפשר לו להתרשם מהערכה בכתב המסווכות הנש��פת מן העוררת. לפיכך, טוב תעשה העוררת אם תסכים לשתף פעולה עם שירות המבחן על מנת לקדם את עניינה.

בש"פ 5019/19

7. ברקע הדברים עומדת החלטת כבוד השופט ב' שגיא בתיק העיקרי להיעתר לבקשת הסגנoriaה הציבורית ולהורות על שחרורה מייצוג העוררת (החלטה מיום 3.6.2019). משוחררה הסגנoriaה הציבורית מייצוג העוררת, פנמה המשיבה לבית המשפט המחויז וביקשה לקבוע כי העברת קבוצה מסוימת של DISKIM, שנמננו על חומרה החקירה בתיק, לידי העוררת תותנה בחתימתה על התcheinות שלא להעביר אותן ואת החומר האוצר בהם, לכל גורם אחר ולעשות בהם שימוש להגנתה בלבד; בחיובה להשיבם למשיבה תוך 7 ימים לאחר תום משפטה; ובפקדת ערובה בסך 20,000 ש"ח ובהתימה על התcheinות עצמית בסך של 50,000 ש"ח- כדי להבטיח שהDISKIM לא יועברו לגורמים שלישיים. הבקשה, כאמור, התקבלה.

8. לטענת העוררת התניית העברת הדיסקים - 160 במספר – לידיה בהפקדה כספית גבוהה בשעה שהיא נתונה במצב כלכלי קשה ומציה בהליך פשיטת רגל, כתוצאה ממוצר ממושך של מעל שנתיים ולאחריו מוצר בית מלא, מונעת ממנה גישה לחומרי חקירה חיוניים ביותר להגנתה, אינה מעוגנת בכל הוראות חוק ולפיכך יש לבטלה.

9. המשיבה, מצידה התנגדה לבקשתה. בتمכית, נטען כי העבירות המיוחסות לעוררת מעלה חשש ממשי לפגיעה בפרטיהם של צדדים שלישיים וה坦אים שנקבעו מאזנים באופן ראוי בין זכות העתקה שעומדת לעוררת לבין זכותם של צדדים שלישיים בהגנה על פרטיהם. עוד צינה כי תנאים אלו זהים לתנאים שנקבעו בעניינו של נאש נסף שהועמד לדין יחד עם העוררת וערר שהגish בעניין זה נדחה על ידי בית משפט זה (בש"פ 19/2004 זר נ' מדינת ישראל, (25.3.2019).

10. צוין, כי בדיון שהתקיים לפני הוברר כי המותב דין בתיק העיקרי אמור ליתן החלטתו בשאלת שיעור מימון המדינה לייצוג פרטיו של העוררת מכוח סעיף 19 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], התשמ"ב-1982. ההחלטה ניתנה ביום 11.10.2019 ובגדלה נקבע כי שיעור המימון יהיה גבוה מהסכום המוערך על פי תקנות הסנגורייה הציבורית וימוד על סך של 500,000 ש"ח בתוספת מע"מ.

11. לאחר עיון, הגעתו למסקנה כי דין ערך זה להידחות. בדומה לחבריו השופט מ' מוז בבש"פ 19/2004, אף אני סבור כי בהינתן מהות העבירות המיוחסות לעוררת, היקפן הרחב וחומרתן, יש מקום לקביעת הסדר לצמצום החשש לפגעה בפרטיות קורבנות העבירות, וכי ההסדר שנקבע הוא סביר, גם במצבה הכלכלי הנוכחי של העוררת. מעבר לכך, הרוי שלונוכח החלטת המותב העיקרי, הרי שככל שיוסדר יציגו של העוררת על ידי סנגורי פרטיו יבוא עניין זה על פתרונו.

סוף דבר

12. דין הערים בבש"פ 50/2019 ובבש"פ 19/5633 – להידחות.

ניתנה היום, כ"ד בתשרי התש"פ (23.10.2019).